

[Anne Grete Holmsgård]

Det interessante synes jeg er, at når man ser på, hvad det er for nogle skatteforhøjelser, der lægges frem, ser man, at lige meget om det er en forhøjelse eller et bidrag eller en afgift, skal det betales med en lige stor kroner-og-øre-andel, hvad enten man tjener lidt, eller man tjener meget. Det gælder sygedagpengebidraget, som er den tungeste af forhøjelserne, og det gælder den såkaldte uddannelsesfond, som reelt ikke er andet end en besparelse, der har fået en pæn klæbemærkat på ryggen. Det er også bidrag, som er ens, nemlig 450 kr., hvad enten man tjener lidt eller meget. Fjernelsen af den største del af den resterende del af mælketilskuddet rammer også lige hårdt, hvis man i øvrigt drikker mælk. Det betyder faktisk, alt andet lige, at det kommer til at hvile meget tungt på de lavere grupper inden for mellemindkomsterne.

Man har også den frækhed at spare 475 mill. kr. på den sociale pensionsfond, og det regner man med glider igennem, for folk har jo overhovedet ikke set røgen af de penge endnu. Men det er jo penge, som ellers skulle have været udbetalt til pensionisterne, og hvis de var blevet udbetalt, havde det drejet sig om ca. 600 kr. pr. pensionist, hvis man tager alle folkepensionisterne og alle invaliddespensionisterne med, med undtagelse af dem, der ligger på plejehjem og har fået inddraget deres pension. Det er faktisk 600 kr., man nupper fra dem. Alligevel stod man på pressemødet i mandags – det var finansministeren – og sagde: ja men vi rører ikke folkepensionisterne, tværtimod får de en realindkomstfremgang. Ikke desto mindre føler man sig ikke for god til at fjerne 475 mill. kr. fra den sociale pensionsfond, hvor der, da den blev indført i sin tid, under VKR-regeringen i øvrigt, blev givet løfte om, at det var penge, som skatteyderne skulle opspare til gavn for sig selv, når de blev pensionister, og til gavn for andre pensionister. Dem inddrager man stille og roligt nu.

Men hvad så, når man kommer til den tungere ende af skatteskalaen, altså dem, der tjener rimelig godt? Hr. Gammelgaard stod jo heroppe og sagde, at det at fastholde et skråt skatteefterskud på 73 pct. ville de konservative i hvert fald ikke være med til. Der skulle være et værn mod skatteplyndring, og det skulle hans parti nok sørge for at der var; derfor ville man stemme imod det. Et værn

mod skatteplyndring – hvad behager? Der foregår ikke en snus skatteplyndring i den ende af indkomstskaalen. Al den skatteplyndring, der foregår, sker i den anden ende af skalaen – men så hedder det ikke skatteplyndring i hr. Gammelgaards terminologi, så hedder det slet og ret »de nødvendige budgetforbedringer«.

Hvad er det så, det drejer sig om? Ja, så vidt jeg husker, er det 320 mill. kr., man får i indtægt ved at fastholde det skrå skatteefterskud på 73 pct. fremfor at nedsætte det til 70 pct. Det er altså skatteplyndring, men det at indføre en uddannelsesfond, hvortil man opkræver 1,3 mia. kr., er ikke skatteplyndring. Det at øge sygedagpengebidraget er heller ikke skatteplyndring. Det at fjerne næsten 500 mill. kr. fra den sociale pensionsfond er heller ikke skatteplyndring. Det er udelukkende, når det er i den bedre ende, at det er skatteplyndring, mener hr. Gammelgaard.

Da dette i øvrigt er blevet kædet sammen med forliget af alle de øvrige ordførere, og også af mig, vil jeg godt sige et par ord om de radikale.

De radikale har selvfølgelig gjort en hel del ud af at rose sig selv af, at det er dem, der fremfor nogen har sørget for, at der er kommet et specielt bundfradrag i statsskatteskaalen på 4.000 kr. for de familier, der har børn under 10 år. Det bliver i 1984 udbetalt som et kontant beløb til alle, der har børn i den alderskategori, fordi man skatteteknisk ikke kan nå at indregne det. Det er også udmærket, det bøder da noget på sårene, det er jeg ikke i tvivl om. Det bøder også noget på sårene, at man får en forøgelse af fripladsgrænsen, og det er ikke mindst væsentligt, når man ser på, hvad de radikale i øvrigt har været med til at gennemføre. På et eller andet tidspunkt måtte de have en eller anden type indrømmelser på dette område, så de kunne blive ved med at være med til at gennemføre alt det andet.

Det, jeg har hæftet mig ved, er, at de radikale plejer at være et parti, der, når der bliver diskuteret skat herinde, siger: nu skal vi passe på med mellemindkomsterne, der skal ikke være nogen stejle grænser, der må endelig ikke være nogen pludselige spring, vi skal passe på alle disse sammenstødsproblemer. Derfor undrer det mig, at det ikke var de radikale, der fik pillet den specielle skat på sygehusophold og på lægebesøg ud. Det var